

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 198. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122042160/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

mest bestemte nautiske Eder, som nogen søvant Dreng kunde finde paa. Vi andre sekonderede ham efter Evne, og Niels Juul, hvem det endelig var lykkedes at bringe Baaden ud fra dens umiddelbare Berørelse med Jagten, greb en af sine Rugtvebakker og var saa heldig i sit Kast at ramme Skipperens Pibe, som faldt ud af Munden paa ham og ned paa Dækket.

At dømmes efter den Fortørlighed, der øjeblikkelig afløste Svendborgerens Munterhed, maa denne Pibe have været en Yndlingspibe, og Tabet af samme maa være gaaet dens Ejermand nær til Hjerte. En Salve af Trusler og Ønsker om, at alle mulige Ulykker maatte times os, affyredes fra den ganske fynske Besætning, ja, jeg tror endogsaa, at der blev givet Ordre til at sætte Jollen i Vandet for at opbringe os og føre os tilbage som Prise; men vi havde allerede faaet Baaden til at „falde“, og trods vort klæpende Storsejl skød vi dog ganske godt igennem Vandet. Planen med Jollen blev da opgivet, og den pibeløse Skippers Udbrud døde snart bort igennem Luften, medens vi saa vel i figurlig som i naturlig Forstand viste ham vort Agterspejl og lod Søndets lette Vover neje sig for vor Støvn.

„Det var altsaa det første Eventyr,“ sagde Lord Nelson med et vist satirisk Sideblik paa vor Chef. „Ja, og Villemoes har styret daarligt,“ raabte Niels Juul, idet han med sit Lommetørklæde søgte at fjerne Sporene af Pørens Indhold fra sine Bukser.

„Saa gør Du det bedre,“ ytrede Chefen i en gnaven Tone.

Jeg for mit Vedkommende foreslog, at vi i Stedet for at trættes skulde se at udbedre Skaden paa vort Sejl, og jeg føjede hertil den dybsindige Bemærkning, at Enighed var til Lands en meget prisværdig Ting, men til Søs var det ligefrem en absolut Nødvendighed. Tillige søgte jeg at vise, hvorledes vi alle havde en lige stor Part af Skylden for det ubehagelige Sammenstød; og da jeg paa en meget diplomatisk Maade havde givet Niels Juul en Kompliment for hans „sikre Skud“, Lord Nelson en dito for hans Redebonhed til at „entre“ og endelig havde fremhævet, at Villemoes ved tidligere Lejlighed havde udvist stor Snarraadighed og Konduite i en „snever Vending“, saa lykkedes det mig at standse det frembrydende Mytteri. Villemoes beholdt sin Plads ved Roret; vi andre fik Sejlet ned; Skaden blev udbedret saa godt som en Stump Sejlgarn, et Strømpebaand og Knappenaale i Forering formaaede; og da Sejlet atter var hejset, og vi havde taget os en Omgang Rugtvebakker og en Slurk Øl, var atter det gode, gamle Forhold indtraadt mellem de fire revolutionære Flygtninge.

Vi var efterhaanden kommen op paa Højden mellem Taarbæk og Strandmøllen og havde begyndt at sætte Kursen mere direkte i Retning af Landskrona — for saa vidt vore temmelig mangelfulde Navigationsmidler i det hele taget tillod os at sætte nogen direkte Kurs —